

N:o 3.

Af herr **E. O. V. Wavrinsky** i Stockholm, *om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående ansvar för den, som utsätter annan person för venerisk sjukdom m. m.*

Lagen stadgar stränga straff för dem, som, utom till yttersta nödvärn, förgriper sig på andra till lif eller lem. Men är det då mindre straffvärdt att medvetet genom könsumgänte smitta en annan eller utsätta denne för smitta, som icke allenast kan ödelägga dennes lif utan samtidigt kan fortplantas på alldeles oskylda? Vår lag stämplar det ej såsom brott. »Rättskänslan synes mig fordra», säger professor Henschen i sin broschyr »Om äktenskaps ingående», »att straffet träffar alla, både män och kvinnor, i lika mån samt både utom och inom äktenskapet. Men nödigt torde vara, att med afseende å smitta inom äktenskap endast maken eller maken kan uppträda som åklagare.» Då erfarenheten gifvit vid handen att till och med läkarens varningar ingen verkan hafva, så måste straff finnas för den, som, ehuru han vet sig vara smittförande, öfvar könsumgänte.

»Införes obligatorisk läkareundersökning före äktenskapets ingående, samt stadgas tillika straff för den, som med vett och vilja genom könsumgänte infekterar en person eller utsätter honom för dylik fara, så tviflar jag ej på att genom dessa enkla lagbestämmelser venerisk infektion inom äktenskapet skulle i vårt land bli en sällsynthet», förklarar professor Henschen i sin meranämnda broschyr.

Men huru kunna bevisa, att den smittförande personen varit medveten om faran och med vilja begått brottet? Han kan ha litat på att

faran var öfverstånden. Skall läkarens tysthetsplikt oinskränkt upprätthållas, så möta härför stora svårigheter. Men äfven om de fall, då någon kan dömas för brottet, ej blifva så många, kräfver rättskänslan att handlingen i lagen stämplas såsom brott.

Så har skett i många andra länder, äfven i våra närmaste grannstater, hvad venerisk smitta vidkommer. I *Danmark* är genom lag af 1866 stadgadt, att om någon, som vet eller förmodar, att han är behäftad med en smittande venerisk sjukdom, drifver otukt med annan, så hemfaller han åt fängelsestraff eller, under försvärande omständigheter, tukthusstraff. I *Norge* straffas den, som, oaktadt han vet eller förmodar, att han lider af smittande könssjukdom, genom könsumgänge eller otukt smittar någon eller utsätter honom för smitta, med fängelse intill (2) 5 år. Samma straff träffar den, som därtill medverkar. Inträffar smittan inom äktenskap, kan endast den oskyldiga parten åklaga. I *Finland* gäller lagen af 1899, som stadgar, att den, som genom samlag medvetet öfverför en venerisk sjukdom, hvarmed han är behäftad, straffas med tukthus eller fängelse intill 2 år.

Åberopande för öfrigt hvad jag anført i mina motioner om undervisning rörande de smittosamma och ärftliga sjukdomarnas natur och verkningar samt om obligatoriskt intyg om undergången läkareundersökning såsom villkor för äktenskap, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t förelägga Riksdagen lagförslag, hvarigenom det stämplas såsom brott att med vett och vilja genom könsumgänge utsätta annan person för venerisk sjukdom eller smitta honom, samt i samband därmed föreslå nödiga straffbestämmelser.

Stockholm den 15 januari 1908.

Edvard Wavrinsky.